

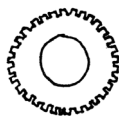

PRAVÁŘI ČASU

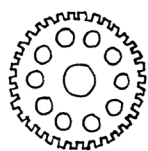
NAĀA
REVILÁKOVÁ

ILUSTRACE NATALIE PERKOF

OPRAVÁŘI ČASU

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Naďa Reviláková, 2024
Illustrations © Natalie Perkof, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4929-4 (pdf)

NAĀA REVILÁKOVÁ

PRAVÁŘI ČASU

ILUSTRACE NATALIE PERKOF

Měli byste někdy chuť vrátit čas?
Tak si dejte pozor, aby čas nevrátil vás.

PROLOG

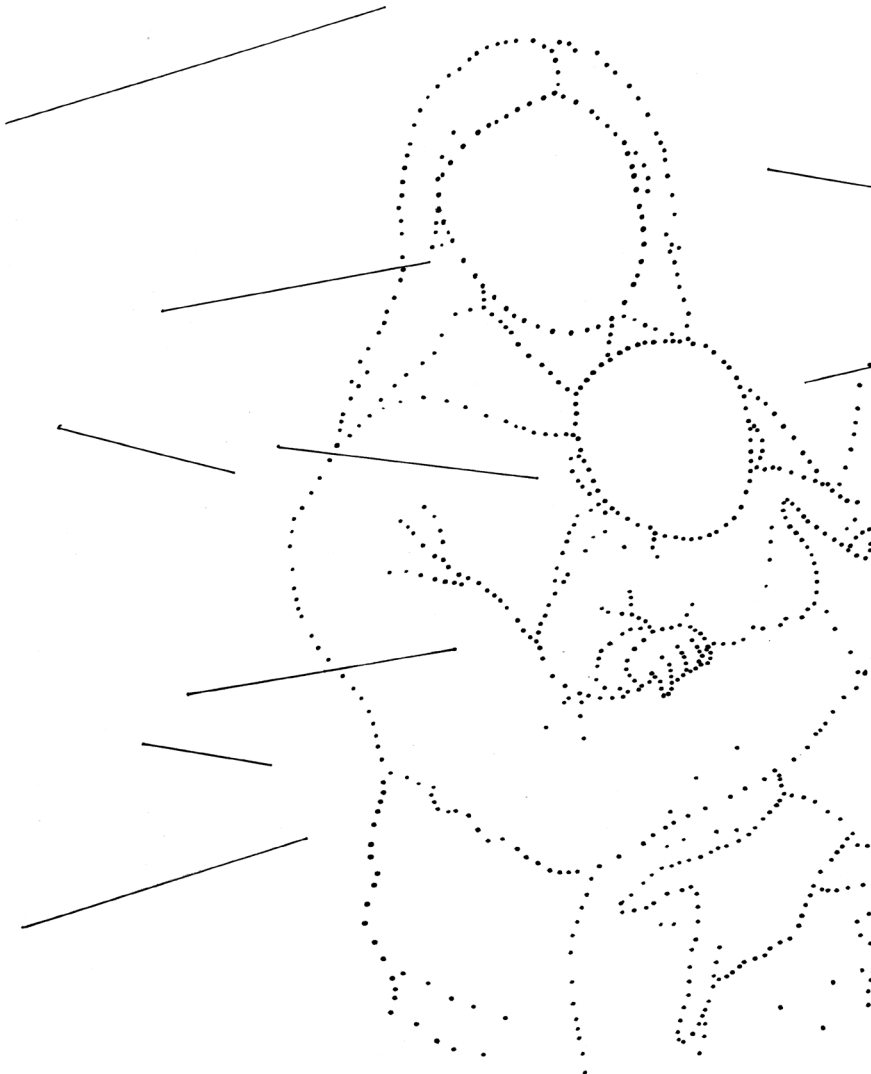
Květen 2456

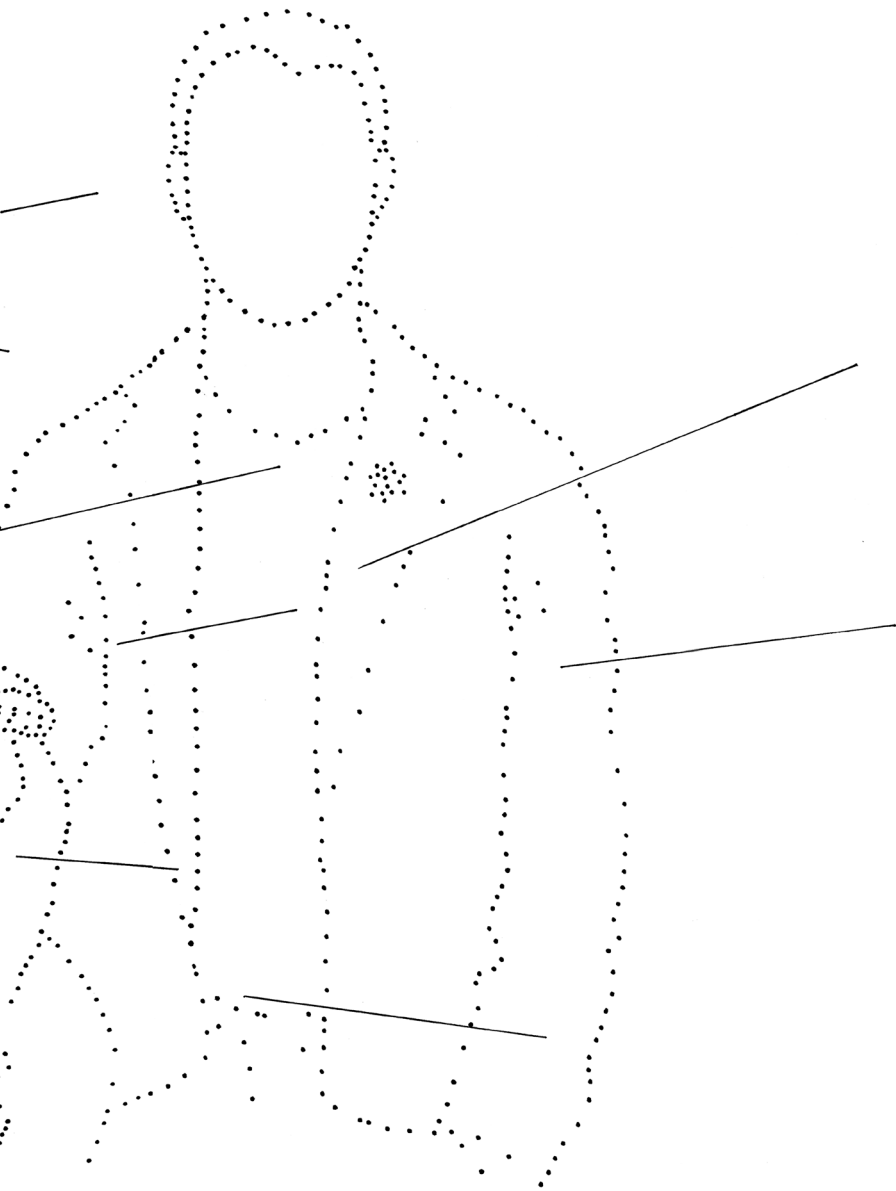
Stáli a sledovali, jak se k nim blíží radioaktivní mrak rudého prachu. Už pohltit protějšší kopec, město pod ním i jejich dům... Poslední pohled a nezůstalo nic, jediný bod v krajině, na kterém by mohl spočinout jejich zrak. Nezůstala ani krajina, jen očima neproniknutelná prachová hradba všude okolo nich a oni sami se ocitli v jejích útrobách.

Strávit je nemohla. Chránila je dvoucentimetrová neviditelná izolační vrstva kopírující tvar jejich těl. Nevěděli ani, jestli rudá mlhovina žhne, nebo chladí. Jestli by je spálila na popel, nebo zmrazila na kost. Termoregulace izolace se řídila pocitovou teplotou, nyní reagovala na zrychlený tep a spustila mírné chlazení. Výživa na bázi molekulární transformace by jim vystačila léta. Ani o přísun čerstvého kyslíku neměli nouzi. Neustále se doplňoval přeměnou oxidu uhličitého, který vydechovali z plic. Kdyby chtěli po zbytek života stát nebo se procházet uprostřed prašného mraku, nic by jim v tom

nebránilo. Ani ti, kteří už odletěli kolonizovat okolní sluneční soustavy, ani ti, kteří dali přednost vakcíně.

Jenže proč by to dělali? Svět, který znali, který i přes jeho nedokonalosti milovali, zmizel. Ctirad Radomilu pevně objal a ona ještě pevněji objala jejich dítě ve své náruči. Pak zavřeli oči a soustředili se pouze a jen na jedinou společnou myšlenku. Pečlivě naučenou číselnou řadu: 043022052009...

01

Květen 2024

Ten den začal líně, jako úplně běžná květnová sobota. Slunce už nabralo dost sil, aby se vám mžouravě šklebilo do očí (nebo spíš vaše oči do něj). Ptáci štěbetali ve větvích rozkvetlých stromů, jako by chtěli překřičet mlaskání líbajících se dvojic pod nimi (to, co se jim bělá ve vlasech, nejsou lupy, ale okvětní lístky budoucích třešní). Jeden kluk ovšem to všeobecné jarní bujení pozoroval s depresí, protože se s ním nedávno rozešla holka. A nadto holka, která se jmenuje Květa. Chápete to? Rozejít se v květnu, kdy celý svět kvete, s Květou? Stačí letmý pohled z okna nebo do kalendáře a všechno vám ji připomíná.

Než se doma utápět v sebelítosti, raději vyrazil ven. Měl namířeno do městské knihovny. Tramvaj ho vyplivla na Malostranském náměstí a pokračoval Mosteckou na Karlův most. Hlouček turistů se právě nakláněl přes kamenné zábradlí. Napadlo ho, že kdyby se třeba rozhodl vrhnout do milosrdné náruče majestátní řeky, obstaral by pár čumilům pěkné divadýlko. Možná to napadlo už někoho před ním a oni teď zírají, jak se plácá ve

vlnách. Nakoukl také. Po nábřeží pod mostem zrovna běžel chlap, celý zkrvavený, za ním se hnalo pár dalších a stříleli po něm. Na sobě měli uniformy z druhé světové války a všechno to snímala kamera. Nebýt tam ten filmový štáb a zvědavci v současném oblečení, měl by pocit, že se ocitl v úplně jiném čase. Ta myšlenka mu prolétla hlavou, aniž by se v ní dlouho ohřála, a zase ulétla kamsi po větru směrem k Národnímu divadlu. Třeba se tam uchytlí v hlavě nějakého režiséra a vojáci se v příští sezóně budou prohánět po prknech, co znamenají svět. Jak by ho tehdy mohlo napadnout, že pro něj už brzy časoprostor přestane mít svou přesně ohraničenou konzistenci a on se v něm bude rozplývat jako pára nad hrncem.

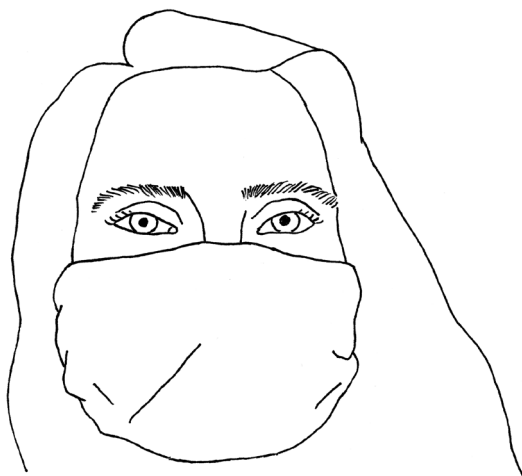
Procházel místy, kudy dřív chodil ruku v ruce s Květou. Ne vždycky, občas. Někdy tu samozřejmě šel i sám, ale Květa na něj obyčejně někde čekala. Na koho asi čeká teď? Ten rozchod působil tak divně, že za ním možná mohl být někdo jiný. Přitom v jejích očích vypadal jako nevěrník on. Absurdní. Tu cizí holku nikdy neviděl. Jen se ho chtěla na něco zeptat. Ani jí dobře nerozuměl. Znělo to jako, jestli je špatný. Nebo možná šťastný? Nebyl si jistý, tak se k ní naklonil, aby mu to zopakovala. A už byl opravdu špatný. Aspoň u Květy.

Ucpaná Karlovka mu připomínala dav na koncertech. Kdyby vyskočil nahoru a válel po turistech sudy, nejspíš projde rychleji. Ale kam vlastně spěchat? Žádná holka na něj už nečeká a knížka, kterou si chtěl vyzvednout, ještě chvíli počká.

Prošel kolem Klementina, přes Mariánské náměstí a minul hlavní vchod do městské knihovny. Vždycky raději chodil bočním. Napadlo ho, že by se v ní mohl trochu zdržet a uklidnit listováním v náhodně vybraných

svazcích. To občas dělal, když se s Květou výjimečně pohádali. Vlastně měl najednou pocit, že to výjimečně bylo v poslední době čím dál častěji.

Proudící dav oproti Karlovce zřídil a rozvalil se do pohodlné šíře chodníku. Lidí bylo pořád dost, ale on alespoň získal svůj osobní prostor. Ten teď potřeboval, protože každý dotek cizího člověka mu jen připomněl odcizení člověka ještě do nedávna blízkého. Kolem knihovny zahrnul doleva, ulicí, jež spojovala Mariánské náměstí s Kaprovkou. Zpomalil. Zatímco v kolmici před sebou už zase viděl dav lidí namačkaných na sebe jako kapři při výlovu, tady nebyl nikdo. Až na ženu, která stála před vchodem do místního antikvariátu a koukala, stejně jako on, směrem k proudící řece lidí. Najednou se otočila a zahleděla přímo na něj. Do obličeje jí moc

neviděl, měla roušku, ale nešlo si nevšimnout, že netr-
pělivý výraz v očích se náhle změnil v radostný.

„Mirku, no konečně,“ vykřikla a vydala se mu napro-
ti. Zastavil se a vyčkával, tu ženskou každopádně viděl
poprvé v životě.

„Potřebujete něco?“ zeptal se opatrně, protože by byl
skutečně nerad, kdyby od něj něco potřebovala.

„Kde je Maja?“ odpověděla místo toho otázkou.

„Maja?“ Další dáma, o jejíž existenci neměl zdání.

„Je zase živá?“ zareagovala na jeho nejistý výraz
s obavou v hlase. V té chvíli ho napadlo, že jde mož-
ná o cizinku, protože ta formulace působila rozhodně
zvláště. Ale přízvuk nezachytil.

„Promiňte, to bude omyl. Já žádnou Maju neznám.“

„Neznáš?“ Dívala se na něj nejdřív překvapeně a pak
se nervózně rozhlédla. „Sakra, já věděla, že z toho bude
průšvih.“

„Z čeho?“

„To nic. Omlouvám se. Spletla jsem se.“ Začala cou-
vat, myšlenkově i doslova. A pak ještě zašeptala: „Krucí,
co se mohlo podělat?“

„V pohodě, stane se.“ Docela se mu ulevilo, proto-
že se taky mohlo jednat o nějakou bláznivou ženskou,
které by se nemusel tak snadno zbavit.

Podívala se na něj ještě jednou pohledem, který nešlo
dešifrovat, pak se otočila a rychle zmizela ve dveřích
antikvariátu. Šel dál. Jen periferně ji ještě zaregistroval
za výlohou, jak za ním hledí, ale schválně se tam nepo-
díval napřímo, i když normálně nikdy výlohu tohohle
obchodu neminul bez zastavení. Mají tam mimořádné
kousky za pekelné ceny. Jen koukání je naštěstí zdar-
ma. Jenže pak mu něco došlo. Zastavil se, a dokonce se
o pár kroků vrátil. Uvědomil si totiž, že na tomhle omylu

bylo něco dost divného. Něco neomylného. Opravdu se totiž jmenoval Mirek.

Za výlohou ji už neviděl. Vlastně uvnitř neviděl vůbec nikoho. I místo za pokladnou bylo prázdné. Vzal za kliku, ozvalo se zacinkání a pak znovu, když za ním dveře zaklaply. Zhluboka se nadechl. Tu vůni starých zašlých knížek v kombinaci se dřevem miloval. Zaposlouchal se do ticha a vzápětí zaslechl odkudsi zezadu rychlé kroky a prásk, něco upadlo na zem. Ten, kdo se vzdaloval, ani nezpomalil. Mirek se vydal tím směrem, obešel pár regálů, a pak uviděl to, co před chvílí nejspíš způsobilo ránu. Na zemi uprostřed uličky mezi policemi, zaplněnými do poslední skulinky, ležela útlá kniha, spíš sešit. Byla mu na první pohled povědomá. Kdysi ji u někoho viděl. Zvedl knihu ze země. Karel Čapek, jeho oblíbený spisovatel už od *Dášeňky*, kterou mu četla máma večer předtím, než se to stalo.

Tohle ale byla divadelní hra. *Věc Makropulos*, první vydání. Rok 1922. Zachovalá bylo slabé slovo, jako by ji zrovna vytáhli z tiskárny. Zvedl ji a otevřel na první stránce. I s podpisem autora. Karel Čapek a pod tím stejnou rukou psaná věta:

*Když ho sleduješ, jde pomalu, když na něj zapomeneš,
letí jako splašený kůň. Co je to?*

Ani by nemusel dlouho přemýšlet. Čas přece, to je snad jasné. Ale hádanka místo věnování? Zvláštní.

Zalistroval dál a z knížky cosi vypadlo. Obálka. Rychle ji zvedl.

„Hej, mladej,“ uslyšel vzápětí za zády.

Otočil se. Zkoumavě si ho prohlížel chlápek, o kterém Mirek dobře věděl, že tady k tomu patří.

„Hodláš si tu knížku koupit? Protože je dost drahá a tohle ošmatlávání jí na ceně nepřidá.“

„Ne, jasně, promiňte, na to by mi prachy z brigády asi nestačily. Někoho hledám. Před chvílí sem vešla taková žena.“

Natáhl ruku a podal knihu antikváři.

„Vo tom nic nevím,“ reagoval dotyčný a knihu si při tom bedlivě prohlížel, jako by na ní hledal otisky jeho prstů. „Jak vypadala?“

„Nemám tušení,“ musel Mirek přiznat a vysloužil si od svého protějšku dost nedůvěřivý pohled.

„Hele, mladej, jestli chceš vočumovat, tak hned vedle je městská knihovna. Tady se knížky kupují. A pokud ti jde vo ženský, tak v knihovně jich najdeš taky víc než v antíku.“

Otočil se a zamířil ke kase. Bylo mu jasné, že je nejvyšší čas zvednout krovky a vzdušnou čarou letět přesně tam, kam ho antikvář poslal a kam měl Mirek stejně namířeno. Ještě se na vteřinu zaposlouchal, jestli přece jen neuslyší nějaký šramot nebo snad dech někoho, kdo ho pozoruje skrytý v bludišti regálů, ale ne. A pak si uvědomil, že v ruce pořád drží to, co vypadlo z knížky. Obálku. A dokonce byla nadepsaná.

„Pro M.,“ stálo tam. V první chvíli zaváhal, jestli má prodavače upozornit, ale zvědavost zvítězila. Pro M.? Pro koho asi? Třeba pro Mirka. Jasně, že je to hloupost. Ale jako výmluva pro případ, kdyby ho někdo obvinil, že si přivlastnil něco, co mu nepatří, by to mohlo obstát. Slušně se rozloučil, zamířil ke dveřím a vyšel na ulici. Po pár metrech mu zvědavost nedopřála ani krok navíc. Obálku opatrně otevřel. Už samotné oslovení mu hned objasnilo, že není určená jemu. A současně mu vyrazilo dech.

„Nejdražší Majo,“ stálo tam, „dal jsem tento dopis do knihy, o které jsem věděl, že se k tobě jistojistě dostane.“

Tak vida, Maja je přece jen živá. Nebo minimálně byla před dvěma měsíci, protože nad oslovením bylo i datum 2. března 2024. A navíc má nejspíš podobný čtenářský vkus, taky má ráda Čapka. Dopis pokračoval:

„Pokud čteš tyto řádky, znamená to, že už nejsem mezi vámi. Mrzí mě, že jsem se s tebou nemohl rozloučit a být ti nablízku v těžkých dobách, které prožíváš. Ale pomoci ti můžu i jinak. Za přispění člověka, který ti přinese tento dopis, pokud ho nenajdeš sama. Vybral jsem dobře, můžeš mu plně důvěřovat, dal bych za něj ruku do ohně. V dalším ti poradí tvá nejoblíbenější dětská kniha. Tvůj milující dědeček.“

Zíral na těch pár řádků a musel si je přečíst ještě jednou. Tenhle dopis mohl být pro někoho dost důležitý. Ale pro koho? Maja. To nezní jako zrovna konkrétní indicie. Kde o ní zjistit víc? Ta ženská, no jasně. Ptala se přece na Maju. Co když ona měla být ten spolehlivý člověk, který jí předá vzkaz? Jenže Mirek ji vyplašil, a tím se do tohoto podivného příběhu zamotal sám. Co s tím? Rozhlédl se napravo, nalevo, jestli ji snad nespátří. Pár lidí v roušce viděl. Ale roušku teď nosil kde kdo. A pak mu něco došlo. Zná přece někoho, kdo by měl spolehlivě vědět, komu knížka patřila.

Otočil se a vydal se zpátky.

Zvonek nade dveřmi opět zacinkal a majitel antikvariátu zvedl hlavu od novin. Vypadal překvapeně.

Mirek šel rovnou k pultu.

„Tak sis to rozmyslel, mladej? Že by se z prasátka přece jen vyvalilo dost korunek na našeho milého přítele Karla?“

„To ani ne. Ještě budu muset chvíli stráždat.“

„Jo, za poloviční zálohu ti tu knížku milerád rezervuju.“

„Když já bych spíš potřeboval zjistit, komu dřív patřila.“

Chlápek se ušklíbl. „Takovýhle informace nepodáváme.“

Nevypadalo to, že by mělo smysl ho přemlouvat.

„Nemusíte mi říkat jméno. Nechám vám na sebe kontakt. Mohl byste mu ho předat?“

„Proč bych to dělal?“

„Možná pro toho člověka mám informaci, která by ho hodně zajímala. Vzkaz pro Maju od jejího dědečka.“

Zdálo se mu to, nebo antikvář povytáhl obočí? Chvilí zaváhal, pak otevřel šuplík a vytáhl z něj kousek papíru a propisku. „Napiš mi číslo. Ale raději od toho nic nečekej.“

Mirek napsal své jméno a řadu číslic, pak papírek posunul na druhou stranu pultu.

„Děkuju.“ Dočkal se jen kývnutí.

Při odchodu ho znovu provázelo zacinkání zvonku a už stál na ulici. Vydal se k bočnímu vchodu do knihovny. Na knížku, kterou si chtěl vypůjčit, teď ale nemyslel. A nemyslel už ani na své zlomené srdce. V hlavě mu ležela ta záhadná Maja. Zastavil se u výdeje knih a pak bezcílně kroužil mezi regály. Přešla ho chuť i na náhodné listování. Najednou mu zazvonil mobil. Chvilí trvalo, než ho v batohu nahmatal. Vysloužil si pár kritických pohledů, ale nic si z toho nedělal. Podíval se na displej. Neznámé číslo. Že by taková rychlost?

„Prosím, Mirek Šebek,“ představil se do mobilu a vyšel na chodbu.

„Dobrý den, vy prý sháníte Maju,“ ozval se na druhé straně ženský hlas.

„Jo, vy jste Maja?“

„Možná, to záleží na tom, co potřebujete.“

„Našel jsem vzkaz od Majinyho dědečka. V knize od Karla Čapka, co byla v antikvariátu.“

„Opravdu? Ten starej blázen. Koho by napadlo se dívat do knížek?“ zasmála se, ale jaksi smutně, jako by v tom smíchu byl osten zloby nebo zoufalství.

„Co píše?“

„Nevím, nečtu cizí dopisy,“ zalhal.

„Můžete to poslat poštou? Nadiktuju vám adresu. A připište číslo konta, proplatím vám náklady.“

„Nemám účet. A můžu vám to předat osobně, to není problém, jestli jste v Praze. Stejně mám volnej den.“

Chvilí bylo ticho, ale pak mu adresu nadiktovala s tím, že když dorazí do hodiny, zastihne ji doma. A tak změnil plány. Místo otupujícího listování v knížkách vyrazil do milionářské čtvrti na pražských Hřebenkách.

